

Szöllősi Bernadett: Fogkefe

A fogkeféd, tudod, még mindig a pohárban áll,

s ahogy elnézem, most már ott is marad.

Nem látom majd többé: a kezében hogy áll.

Nézd, a szárára egy kis fogpaszta tapadt.

Volt egyszer az a negyvennyolc óra ...

Emlékszel? Talán igaz sem volt.

És csak erre gondolok tegnap óta –

gyermekmese, hol volt, hol nem volt...

A padló félve tekint rám, nem kérdez semmit,

csak az Isten tudja, most merre jársz éppen.

Az ágyba mellém a szürkület fekszik,

karjában hajnalig forgolódom ébren.

A szív alakú hús, itt bent, ma kicsit elszakadt,

megfoltozom, belőled zsebet horgolok.

Vigyázok majd, hisz könnyen felszakad:

addig Rád, majd csak titokban gondolok.